

העם האורנית המסוכנת

מה יקדם למה: יום הבחירות או מות הכלכלה הישראלית?

אדם מוטל על הארץ, כשעורקי התוכים. הרם נשפך ויוצר סביבו שלולית אדומה. חיי תלויים במירוץ שכיני נוא האמבולנס, שרוהר לקראתו כדי לחסום את דמו ולהציל את חיי, ובין קצב אובדן הרם. כזה היה, השבוע, מצבה של הכלכלה הישראלית.

דמה נשפך מעשרות פצעים פתוחים. הממשלה הרפיסה כסף כמטרופת. הכסף נשפך למילחמה ולהתנחלות, למותרות ולייבוא. בקצב גובר והולך, האורחים נרבקו מן הטיקונים הממשלתי, והחלו גם הם משליכים כסף לכל עבר.

השאלה האחת שריחפה על הגוף הגוסס היתה: האם תחזיק הכלכלה מעמד עד ליום הבחירות, כך שניתן יהיה להצילה למחרת היום, או שתגיע עד אז למצב של מוות קליני. חודש אחד! לגבי העתיד — אם ישנו — יש בכך לקח פשוט: שום מדינה במצבה של ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה מערכת בחירות כה איובה.

אין בישראל ממשלה פטריטיטית, שתותר על יכולתה להמטיר כסף על האורחים ערכי בחירות. מילגה נוא-שת, העומדת על עבריינות, תשתמש תמיד בכל האמצעים כדי להימנע מגורל מוות: אובדן השליטון.

כך נהג המערך בעבר, וכך נוהג הליכוד כיום.

האלטרנטיבה היא קיצור תקופת הבחירות הנוכחית מוכיחה כי חודש אחד מאז קבלת החוק לפיזור הכנסת מספיק בהחלט. אילו היתה תקופת השידורים בטלוויזיה מתקצרת בחצי, היה זה אך מועיל לטיב ההסברה, וחוסך עוגמת-נפש. מילגה שיש לה מה לאמר — וגם מילגה שאין לה — יכולה לאמר ואת כמיספר מצומצם של שידורים, הודעות-כתב ואסיפות.

האורגיה הנוכחית של דיבריהבל, תעלולים וגימיקים, היא תענוג יקר מדי למדינה. יתכן שאינה יכולה לעמוד במחיר זה.

אנשים בארגונים

שכירי-חרב הוא אדם מגעיל. מה דינה של מדינה שלמה העוסקת בכך?

שני ישראלים המפורסמים ביותר בעולם מצאו בארגונים.

היו אלה שני אנשי-מיקצוע בענף העומד עתה בראש האמנויות הישר-אליות: הכיור, הם עסקו בבריטניה בחטיפתו של מדינאי יגרי מושבת, כאשר ממשלת-ארצו רצתה לקבל בחזרה כדי להעמידו לדין ולהכריחו להחזיר את הכסף שהבריח לאירופה.

אחד מהשניים הוא מומחה לסימום קורבנות — רופא מרדים. השני הוא חוטף מיקצועי.

שכירי-חרב או... עיתונאי העולם, שנתנו לאירוע זה סיקור מיי-רבי, לא התפלאו למצוא בו ישראלים. מאז חטיפת ארולף אייכמן, יצא לשיירותיהם הבין-הלאומיים שם של מומחים להערכת תופעים מסוממים בשיטות שונות.

השאלה ששאלו עיתוני בריטניה והעולם את עצמם היתה: בשם מי פעלו השניים?

הגירסה הראשונה היתה כי אלה הם שכירי-חרב, אולי אנשי-מוסד לשעבר.

אך התנהגותם של כל הצדדים המעורבים הטילה ספק בגירסה זו. ממשלת-ישראל לא מיהרה לגנות את השניים.

עיתוני בריטניה הטיקו מכך מסקנה פשוטה: שהשניים אינם שכירי-חרב פרטיים, אלא אנשי המוסד הישראלי,

הקרב על הירושה

לחלוטין את השמרנים בראי שות חרות, לא רק שמיר, אלא גם כהן-אורגד וארנס ירוסנו, ינוטרלו ומישקלם יהיה כימעט מבוטל.

רויד לוי ויורם ארירור ינסו להשתלט על המפלגה המאוחדת. כחוגי חרות טענו באוני העולם הזה, שגם אנשים כמו אהוד אולמרט ואפילו רוני מילוא ינסו לטפס על מרכבתו של לוי.

הריב העיקרי הוא אריאל שרון. שריהביטחון המורח בונה לעצמו מרכזיכוח אדירים במקדי-חרות בסניפים ובמרכז. לזכותו עומד לא רק עברו הביטחוני, אלא גם, בעיקר, המסר הקיצוני שלו, שהוא פופולרי ביותר בקרב החברים.

דווקא העובדה שקברניטי-חרות מנסים להעלים אותו מעיני הבחור, לעתידה של תנועת החרות.

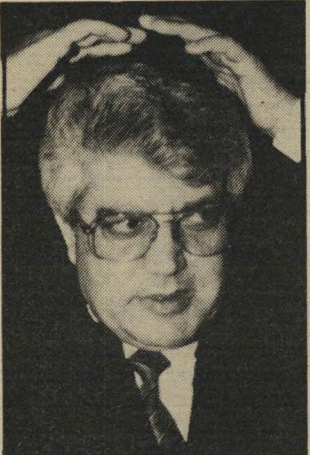
במפלגה תלויה בעיקר בסמכותו כראשי-ממשלה ומחלק תפקידי-ביצוע קבינטיים. כהערך סמכות כואת, הוא נשאר עם רוני מילוא ומיכאל דקל, שני ח"כים השנואים — בצדק — על רוב חברי הסיעה בכנסת. אנשים כמו יגאל כהן-אורגד ומשה ארנס ינוטרלו לחלוטין בלי מישרי האוצר והביטחון. לא רק האישים הקשורים בשמיר יובסו, אלא האסכולה השמרנית בחרות פשוט תיער למ ככוח מוביל בתנועה.

שלושת הפוסוליפטים הגדולים — רויד לוי, אריאל שרון ויורם ארירור — יישארו במרכז הזירה, בבעלי-ברית או כאויי-בית לחיים ולמוות.

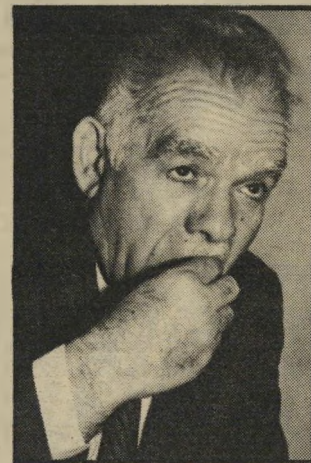
גם עתיד היחסים ביניהם תלוי בצבינה של הממשלה הבאה. כלומר, באורח אירוני למדי יחזיק דווקא שימנע פרס את המפתחות האמיתיים לעתידה של תנועת החרות.

דובר הלאומנות

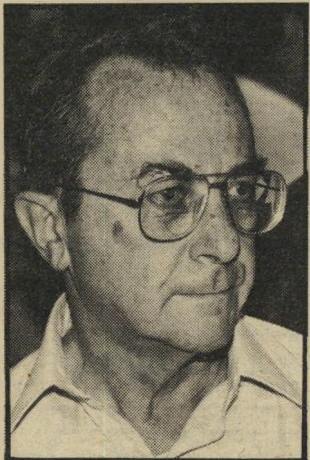
אם תקום ממשלת-אחדות-לאר-אמית, בהנהגת המערך, זה יעכב לזמן רב את התפוררותו של הליכוד, כוחה-מיקוח של הליברלים ושל

לוי יטרפד

שמיר יטרפד

ארנס ינוטרל

עומדת לזכותו, יש להניח שהוא יופיע יותר בשידורי-טלוויזיה של הליכוד, אבל הוא מבין כבר היום, שאת הרוח ממכלל מקבלי-ההחלטות במערכת הבחירות הוא יוכל לנצל לטובתו. הוא לא יהיה שותף, במחדל, של התבוסה האפשרית בבחירות, יהפוך לתל שכל הפיות פונים אליו.

בל מקורבי שרון, ששותחו השבוע עם העולם הזה, טענה במידה רבה של צדק, שאי אפשר לבכוש את תנועת החרות בעזרת מסר חברתי גרידא. הלאומנות היא הדלק המניע את תנועת-החרות, ודובריה העיקרי כיום הוא שרון.

מאבק-איתנים לוי-שרון עשוי להסתיים בתבוסה מפתיעה (אבל צפויה למי שקשוב לתהליכים, ולא רק לכותרות) של הח"כ מבית-שאן, הוא ואנשיו מודעים לעובדה הזאת, ולפחות אחד מהם, ח"כ מיכאל קליינר, מקדיש עתה את מיטב עיתותו לגישור פער (המשך בעמוד 60)

היו קוראים שיחשבו שמאמר כזה שייד לאוגוסט 1984.

רק פרשנים מעטים מטריחים את עצמם לחשוב ברצינות על העידן החדש שיתחיל ב-24 ביולי, יום אחרי הבחירות.

לא מרובר בבואות-זעם כלכליות — שהתגשמותן אינה נתונה במחלוקת — אלא בספחים הפוליטיים המידיים של תוצאות הבחירות.

נאיביות זאת איננה נחלתם של עסקני תנועת החרות. רובם ככולם עוסקים כבר עתה בהכנות מדוקדקות למאבק האיתנים, שיתחיל בעוד בשבועיים: המילחמה על הירושה.

מעבר לזיזול הפומבי בסקרים, מכינים ראשי חרות שאין להם סיכוי גדול במיוחד להרכיב את הממשלה

שרון ינצח

ממשלת-ישראל הכחישה את הדברים מכל וכל, אך ממשלת סריילאנקה עצמה הודתה בהם בעקיפין ובחצי-פה.

עבודה שחורה. שאלה גרולה היא איזה עניין יש לישראל להכריז מילחמה על עם גדול וחשוב, כמו הטאמילים, שלא הרע לה מעולם. את אותה השאלה אפשר לשאול לגבי תריסר עמים אחרים, הנרדפים עתה על-ידי ישראלים, המשרתים מישטרים שונים ומשונים.

ארירור יסתייג

הבאה. השתתפותם בשילטון אחרי הבחירות מותנית בכינונה של ממשלת "אחדות לאומית", כלומר מערך-ליכוד. כל מיננה שילטוני אחרי ישראית את חרות בחוץ.

אם ירכיב המערך את הממשלה הבאה, וישתף בה, ככל הנראה, גם כעשרה ח"כים מהמפלגה הליברלית, יטרפד יצחק שמיר מתפקידו כמנהיג חרות בתוך שבועות ספורים. יש להניח שהוא יסרשי גם מהכנסת, ייעלם כליל מהחיים הציבוריים, ויירשם בהיסטוריה המדינית של ישראל כאספי זרדה לאי-מדינה ולא-מרגשת במיוחד.

איש המחחרת ועובד-המדינה לשעבר, בתפקידים בכירים במוסד, אינו בנוי למאבקים פרלמנטריים כראשי-סיעה אופוזיציונית גדולה. שמיר הוא נואם עלוב למדי, שגם המתחות בכיכרות בגייד-כנין לא הפכה אותו לרמוסנס. גם השפעתו